

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 3 luni 20 „
 6 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI—5**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R**O chestiune de calificare penală**, de d-l C. Orănescu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția I: *Catinca D. Bulai Laios*
cu Ionuț Bozoni;Idem: *Oprea I. David cu Nicolae Iacov*;Curtea de Apel din Iași, secția I: *Mina Friș cu Mi-*
nisterul public;Tribunalul Ilfov secția III: Tribunalul Comercial Ilfov
 și Judecătoria Ocolului VI București: *Jacob Katz cu Di-*
rectia C. F. R. și Compania vagoanelor de dormit, cu o
Observație.Judecătoria Ocol. II Vaslui; *Maria Mistreț cu Th.*
*Căpitănu.***O modificare necesară**, de d-l D. C. Zaharia.

O chestiune de calificare penală

Nu de mult o gazetă zilnică relatează următorul fapt divers, petrecut într-o localitate din Croația. Un individ, din motive ce nu interesează, se hotărăște să ucidă pe altul. În acest scop, se înarmează, îl caută și găsindu-l în stradă, trage asupra lui mai multe focuri de revolver. Nici unul din proiectile nu atinge victima, dar dânsa, sub imperiul spumei, moare din această cauză. Speța credem că se poate pune și sub altă formă. Un individ urmărește pe altul pregătit pentru a-l ucidă și în acest scop exercită mijloacele în întregime, cari însă nu ating scopul. Victima înspăimântată fuge și sub imperiul teroarei nu vede, cade într'un puț sau într'o groapă și printr'un accident moare.

E chestiunea de a se ști, dacă din punctul de vedere al calificării penale, ne găsim în fața unei tentative de crimă prevăzută de art. 38 din codul penal sau în fața unei crime consumate. Nu cunosc să se fi prezentat cazul sub această formă în jurisprudență și nici în doctrină nu am găsit-o discutată. De oarece calificarea va putea varia între tentativă și crimă consumată, pentru a da o soluțiune problemei, va trebui să discutăm câteva principii cunoscute relative la culpabilitate după care se gradează pedeapsa. Ipoteza tenta-

tivei simple trebuie înlăturată dela început cu privire la speța noastră.

În adevăr, se știe că elementele necesare existenței ei sunt, unul subiectiv, intențional, hotărârea de a executa infracțiunea, cu contingența lui, absența desistării agentului. Acestea sunt fenomene interne, psihologice, ce scapă repressiunii.

«*Cogitationis poenam nemo patitur*» spune Ulpian, sau cum adaugă Faustin Helie «gândirea e liberă și scapă acțiunii materiale a omului».

Un al doilea element necesar existenței tentativei, este cel material. Și aci de asemenea trebuie să distingem. De o parte tentativa îndepărtată, *conatus remotus*, care consista în procurarea mijloacelor necesarii comiterii crimei, și tentativa apropiată, *conatus proximus*, care cum spune Garraud nu trebuie exagerată, până a fi confundată cu mijloacele preparatorii, cum făcea vechea jurisprudență.

Actele preparatorii nu au cu rezoluția criminală o legătură necesară și imediată, ele fac să se presupue crima fără a o dovedi, de și vechiul cod prusian le pedepsea. Faustin Helie, e de părere ca ele să fie pedepsite pentru siguranța socială ca delicta particulare.

Dacă legea nu le pedepsește e că s'a avut în vedere în cursul infracțiunii posibilitatea căinței și deci puțința pentru agent de a se opri, și gradarea pedepsei, zice același autor, e ca o barieră ce se pune inculpatului și cu cât criminalul se apropie de consumarea faptului cu atât pedeapsa e mai mare.

Tentativa legală care se pedepsește trebuie să conție un alt element, un început al executării crimei, nu în sensul ca agentul să fi început crima însăși, cu alte cuvinte actul incriminat, ci executarea crimei, adică seria de acte în raport imediat și direct cu scopul criminal de realizat și să se fi suspendat din cauze și prin mijloace independente de voința autorului.

În practică e greu a distinge între tentativa îndepărtată a actelor preparatorii și cea apropiată a începutului de executare, din cauza gamei ne-

sfârșite de stări subiective și materiale pe cari le prezintă acțiunea omenească în executarea ei și legea nu dă un criteriu juridic. Jurisprudența variind, a considerat lucrul, când ca o chestiune de drept, când ca una de fapt, pentru a se ajunge la soluția aprobată și de doctrină, că chestiunea calificării faptelor stabilite de organele de instrucțiune e o chestiune de drept.

În stabilirea elementelor tentativei s'au preconizat, două sisteme în discuție, unul subiectiv, după care actul e încriminat, pentru că agentul manifestă voința serioasă de a comite delictul și intențiunea bine determinată e suficientă; și altul obiectiv, după care nu trebuie a se ține seamă de «voluntas sceleris» oricât de certă ar fi, decât dacă se realizează într'un act prin el însuși criminal.

Necontestat însă, că în practica represivii, aceste două puncte de plecare nu pot fi izolate, căci fiecare din ele se referă la cele două elemente de care necesar trebuie să se ție seamă: agentul și fapta.

Și atunci într'o tentativă actele psihologice ca și cele preparatorii scapă pedeapsii și ea va fi reprimată numai «ca atac început în contra unui drept a cărui violare ar constitui un delict pe care îl naște pericolul eventual».

Căci, *dacă într'un delict consumat, consecința e adecvată intențiunii criminale*, într'o tentativă consecința e eventualul care nu corespunde intențiunii și această consecință nu are importanță decât că manifestă printr'un act neechivoc voința criminală, un dol determinat.

Acestea fiind principiile tentativei simple, pe cari le-am expus pentru că din ele se văd acelea a faptului consumat, să trecem la o doua infracțiune imperfectă, cuprinsă tot în textul tentativei, la crima săvârșită dar neizbutită.

Se știe că sunt infracțiuni pe cari legea le pedepsește în același chip, fie că delictul e consumat până în scopul lui final sau nu, cum e falsificarea de monedă indiferent de punerea în circulație, iar altele nu se pedepesc ca infracțiuni consumată decât dacă și-au produs efectul întreg, chiar dacă intrunește toate celelalte elemente.

Așa este cu crima de omor.

În cazul tentativei simple, avem un act început, neterminat, în al doilea actul e terminat, executarea completă, dar rezultatul voit n'a fost atins și în acest caz avem crima săvârșită dar neizbutită. În categoria acestora pune cu drept cuvânt o parte din doctrină și infracțiunile imposibile sau putative¹⁾.

Pentru că chiar în teoria acelor ce cred că de-

lictele imposibile nu trebuiesc pedepsite, de oarece numai actul exterior relevă intențiunea și în acest caz intențiunea ar fi nerealizabilă, nu trebuie să se uite că la crimele săvârșite dar neizbutite tocmai aceasta e caracteristica, că infractorul și-a pus în aplicare toate mijloacele bune sau rele, dar lipsește efectul ca la orice crimă neizbutită, cu distincțiunile ce trebuie să se facă aci între imposibilitatea absolută și relativă, care poate ține fie de obiect, fie de mijloace.

Faustin Helie se mira că într'o doctrină ortodoxă ca cea spiritualistă, care are ca bază a încriminării imoralitatea actelor, deci intenția, s'a putut ajunge la o diferențiere de pedeapsă între crima consumată și cea săvârșită dar neizbutită și explică din discuțiile ce au avut loc la stabilirea principiilor codurilor că, pe de o parte, intru cât într'o infracțiune pe lângă elementul intențional, cum am arătat mai înainte, s'a avut în vedere și acel al alarmei produse prin gestul exterior material, o diferențiere de pedeapsă s'a făcut, de oarece în crima neizbutită prejudiciul material e nul, agentul n'a obținut plăcerea criminală ce căuta, pericolul social a fost secundar și agentul ca în «Legile lui Platon» trebuie să profite de norocul care a făcut ca lovitura să nu-și producă efectul.

Un alt element ce s'a avut în vedere, pornește dela o latură a scopului pedepsei, dela expiațiune. Consecința omenească stabilește un raport între evenimentul material și moralitatea faptului și acest raport e într'o strânsă legătură cu elementul remușcării care e fundamental expiațiunii și care e diferit după prejudiciul material al crimei.

Dar dacă e vorba a ține seamă în quantumul pedepsei de acest element material, o întrebare se pune: Care e acest rezultat ce cere legea, până la ce punct trebuie consumată crima ca să fie întreagă?

Să nu-l fi rănit de loc, o rană ușoară e suficientă, o schilodire gravă? Dar dacă omul a înnebunit de spaimă, care e mai grozavă decât moartea, sau dacă omul a murit sub imperiul spaimii? Iată întrebări la cari legea nu răspunde și nu face distincție între crima neizbutită în înțelesul lipsei complete a efectului și aceea care a avut un efect mai mult sau mai puțin grav. Totuși dacă nu e o gradare, o diferențiere trebuie să existe la o limită a efectelor.

Din cele expuse, următoarele principii se degajează și cari ne vor conduce la soluția problemei culpabilității în speța noastră: 1) În materie de crimă de omor, e necesară nu o culpabilitate generală, de a ști că actul e violarea unui drept și nici culpabilitatea specială, răutatea, fraudă etc., dar chiar un scop special. Am lovit cu știință și voință, cu intențiunea de a vătăma și în scopul

¹⁾ A se vedea în *Curierul Judiciar* No 57 din 1905 remarcabilul articol al d-lui profesor Tanoviceanu «Afacerea Donici și Teoria infracțiunilor imposibile».

special de a ucide. 2) Un delict ca să fie consumat, trebuie ca consecința să fie adecuată intențiunii criminale, care nu poate fi nedeterminată sau eventuală, ci precisă, un dof direct. 3) Pentru aceasta e necesar ca individul nu numai să fi manifestat în mod cert voința criminală și să fi executat toate mijloacele, dar să fi atins scopul imediat, să fi produs alarma socială, prejudiciul material. 4) Ca consecința, când aceste condițiuni sunt indeplinite, majorarea pedepsei în gradarea ei e necesară, pentru că expiațiunea e în raport direct cu gradul remușcării care e o funcțiune a prejudiciului material. Nu discutăm aceste principii, căci sunt ale doctrinei codurilor oficiale.

Să aplicăm aceste principii la speța noastră. Am lovit cu știința și voința și cu intențiunea bine determinată de a ucide, deci există nu numai culpabilitatea specială, dar scopul special.

În executarea acestei intențiunii, agentul aplică toate mijloacele cari desvelesc neîndoelnic voința criminală. Dat din punctul de vedere al efectului direct și imediat a mijloacelor întrebuițate, crima nu are loc, gloanțele nu înemeresc victima. Și atunci punem din nou întrebarea de mai înainte: Până unde merge cerința legii în rezultatul erimei pentru ca ea să fie consumată? Trebuie ca acest rezultat să fie imediat sau poate fi mediat mijloacelor întrebuițate de agent, ca în lovirea cauzatoare de moarte? Dacă fapta agentului s'ar fi oprit aci, necontestat ne am fi găsit în fața unei crime săvârșite dar neizbutite. Iată însă că victima moare sub imperiul spamei și inclinăm a crede că moartea e consecința nu mediată ci directă și imediată a mijloacelor agentului. Și atunci acel rezultat final pe care îl cere legea la crima consumată să nu fie atins nici la această limită, dacă pentru rest nu se face nici o deosebire între lipsa complectă de efect și răniri sau schilodiri mai puțin grave? Ipoteza nu e admisibilă, căci acea considerațiune puternică, lipsa prejudiciului material și gradarea în minus a alarmei sociale, care a dictat să se facă o diferențiere între crima consumată și cea neizbutită nu mai e, căci prejudiciul material există, el e adecuat intențiunii criminale și e consecința imediată cel puțin, a mijloacelor întrebuițate de agent și principul nu e străin codului. Și atunci dacă remușcarea e gradată prejudiciului material cu care expiațiunea ca scop al pedepsei trebuie să se găsească în raport de coordonare, pedeapsa în cazul acesta trebuie să fie aceea a unei crime consumate, iar nu a unei crime săvârșite dar neizbutite.

Aceasta ni se pare că e soluția care rezultă din logica principiilor dreptului penal.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 16 Martie 1910

Președenția d-lui D. CUCULI, consilier

Catinca D. Bulai Laios cu Ianoș Bozoni

Perimare — Întreruperea ei — Cererea făcută de intimat după expirarea termenului de perimare, de a se fixa termen la proces. — Renunțarea implicită a mai cere perimarea. — (Art. 257 din procedura civilă).

1. *Perempțiunea este întreruptă ori de câte ori partea interesată face un act de procedură cu caracter contradictoriu, iar prin parte interesată se înțelege aceia care are interes de a pune capăt judecării, fie prin a cere perimarea instanței, dacă a trecut timpul cerut de lege dela cel din urmă act de procedură, fie prin a cere a se pune procesul în stare de judecată.*

2. *Atunci când perimarea este întreruptă de către defendor prin cerere de fixare a termenului, după împlinirea termenului de perimare, prin aceasta el nu face decât să renunțe implicit la un drept dobândit, adică acela ce avea de a propune perempțiunea; și cum perempțiunea este creată în interesul său și nu de ordine publică, intimatul poate renunța la dânsa.*

Deciziunea 142/910. — Admis recursul în lipsa intimaților și casată după recursul făcut de Catinca D. Bulai Laios, sentința Trib. Putna, s. I, No. 269/906, dată în proces cu Ianoș Bozoni și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Xeni în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l Procuror general C. R. Manolescu în concluziunile puse pentru respingerea recursului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 257 din procedura civilă și exces de putere. Am arătat tribunalului Putna că s'a făcut actele întrerupătoare de perimare prin petițiile de fixare a termenului și că nu erau obligat a plăti citații fiind vorba de pământ rural. Tribunalul îmi respinge apărarea susținând că cererile de fixare a termenului erau făcute de partea protivnică iar nu de mine și astfel violează art. 257 din proc. civilă, introducând în lege o distincțiune care nu există».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a declarat perimat apelul recurentei, pentru motivul că dela 19 Noembrie 1902 și până la 30 Noembrie 1905 nu s'a făcut de către apelantă nici un act de procedură cu caracter contradictor, căci redeschiderea dosarului și fixarea de termen după cererea defendorilor și aceste fără scoaterea citațiilor, پر lângă că nu sunt acte de procedură emanate dela apelantă dar nici nu au caracterul contradictor;

Considerând că după art. 157 din procedura civilă se privește ca act întrerupător de perimare orice act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictor;

Considerând că perempțiunea este întreruptă ori de câte ori partea interesată face un act de procedură, cu caracter contradictoriu;

Considerând că prin parte interesată, se înțelege aceea care are interes de a pune capăt judecării; și aceasta se poate face fie prin a cere perimarea instanței, dacă

a trecut timpul cerut de lege dela cel din urmă act de procedură, fie prin a cere a se pune procesul în stare judecată;

Că, prin urmare, prin «parte interesată» în sensul art. 257 din procedura civilă, trebuie să se înțeleagă atât reclamantul cât și intimatul;

Că a se considera ca parte interesată numai reclamantul sau apelantul ar fi să se dea expresiei generale de «parte interesată» întrebuițată de legiuitor o interpretare restrictivă, pe baza unei distincțiuni care nu există în lege;

Considerând că atunci când perimarea este întreruptă de către defendor, el nu face decât să renunțe implicit la un drept dobândit, adică acela ce avea de a propune peremțiunea; și cum peremțiunea este creată în interesul său și nu de ordine publică, urmează că dănsul poate renunța la dânsa;

Că din cele expuse mai sus rezultă că dacă, după împlinirea termenului de perimare, intimatul face un act de procedură cu caracter contradictor, prin acceptarea el a renunțat implicit de a mai putea propune peremțiunea; că pe lângă aceasta nici neglijența nu se poate imputa părții reclamante, întrucât dacă aceasta nu a cerut punerea procesului în curs de judecată este tocmai pentru că o asemenea cerere a fost făcută de intimat și admisă de tribunal;

Considerând, că în speță, tribunalul a violat art. 257 din procedura civilă, atunci când a hotărât că cererea de fixarea termenului, făcută de către intimat, nu este de natură să întrerupă perimarea, pe motiv că o asemenea cerere nu emană dela apelant; că faptul necoaterii citațiilor nu se poate imputa, nici cere vreunei părți, căci în speță afacerea era scutită de plata lor, fiind vorba despre un pământ rural;

Că prin urmare motivul de casare este fondat și căsă șie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 3 Septembrie 1910

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

— Oprea I. David cu Nicolae I. Apostol —

Partagiu. — Partagiu convențional. — Dacă pentru efectuarea lui e nevoie de un act scris. — (Art. 729 și 730 din codul civil)

După art. 730 din codul civil, partagiul convențional poate să fie făcut chiar printr'o simplă convențiune verbală, legea necerând pentru validitatea unui asemenea fel de partagiu existența vreunui act autentic sau sub semnătură privată; iar cuvintele «act de împărțeață» din art. 729 trebuie înțelese în sensul operațiunii juridice a împărțelei, iar nu al necesității unui act scris. căci nicăieri legea nu ne arată că d' supus operațiunea împărțelei vreunei solemnități, nici că a scos-o din dreptul comun în ceace privește proba.

Deciziunea 406/910. — Admis recursul și casată după recursul făcut de Oprea I. David, sentința Tribunalului Prahova s. II, No. 50/910, dată în proces cu Nicolae M. Apostol.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat G. Tașcă, în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat I. A. Brătescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și violarea art. 644, 645 comb. cu 730,

1895 și 1897 din codul civil precum și a prescripțiilor legi dela 1864 pentru rescumpărarea clăcii și o omisiune esențială.

«Prin legea de rescumpărare a clăcii dela 1864 nu s'au înființat izlazuri comunale».

«Locuitorii însă puteau să-și constituie astfel de izlazuri cari rămăneau proprietatea lor în codevalmășie. Cum puteau să le constituie însă, tot așa puteau să le împartă, ceace ce s'a și făcut la 1888. Cel ce a căpătat însă o bucată de pământ este, în virtutea împărțelei voluntare, proprietar al acelu loc și-l poate revendica în caz de cotoptire».

«Tribunalul trebuia să admită cu atât mai mult revendicarea cu cât recurentul stăpânea de mai bine de zece ani stăpânire recunoscută și de intimat prin actul inginerului delimitator și actul de schimb de cari însă tribunalul omite să vorbească în hotărîre».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a respins acțiunea în revendicare intentată de recurent; că, pentru a decide astfel, tribunalul a constatat: 1) că locul în litigiu face parte din izlazul și vatra satului rezervată la 1864 pe seama obștei, din care făcea parte și tatăl recurentului, izlaz care a fost posedat în devălmășie până la 1888—1889 și al 2-lea că dela această dată locul în litigiu a fost dat tatălui recurentului în urma împărțelei prin bună înțelegere între locuitorii a izlazului posedat în indiviziune;

Că, totuși, tribunalul a respins acțiunea în revendicare, pentru motivul că împărțeață dela 1889 nu este confirmată prin nici un act judecătoresc astfel că recurentul nu ar fi putut să dovedească că este proprietar exclusiv al locului ce revendică;

Considerând că art. 730 din codul civil prevede că, dacă toți erezii sunt majori și prezenți, se pot împărți între dânsii, ori cum ar voi, fără îndeplinirea vreunei formalități;

Că de aci rezultă că partajul convențional poate să fie făcut chiar printr'o simplă convențiune verbală, legea necerând, pentru validitatea unui asemenea fel de partaj, existența vreunui act autentic sau sub semnătură privată; că în această caz numai proba partajului va fi mai greu de făcut;

Că cuvintele «act de împărțeață» din art. 729 trebuie înțelese în sensul operațiunii juridice a împărțelei, iar nu al necesității unui act scris, căci nicăieri legea nu ne arată că a supus operațiunea împărțelei vreunei solemnități, nici că a scos-o din dreptul comun în ceace privește proba;

Considerând că în speță, tribunalul a constatat că la 1889 locuitorii au împărțit prin bună înțelegere între dânsii izlazul posedat în indivizie și că la acea dată locul în litigiu a fost dat tatălui recurentului;

Că, în asemenea împrejurări, existența necontestată a partajului convențional fiind constatată, tribunalul a violat art. 730 din codul civil. cănd a decis că partajul nefiind confirmat printr'un act judecătoresc, recurentul nu are un titlu de proprietate în virtutea căruia să poată revendica locul în litigiu;

Că astfel fiind, motivul de recurs este fondat și sentința urmează să fie casată;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Audiența dela 5 Iunie 1910

Președenția d-lui G. NICULESCU, prim-președinte

— Decizie corecțională No. 358 —

Mina Friș cu Ministerul public

Legea sanitară. — Practicarea moștitului fără autorizațiune. — Dacă acest fapt este pedepsit de lege. (Art. 113 din legea sanitară)

Legea sanitară neprevăzând nici o pedeapsă pentru persoanele cari exercită arta moștitului fără autorizațiunea Ministerului de interne, iar pe de

altă parte legiuitorului, prin art. 113 din legea sanitară, care sancționează anume prohibițiunii nu a înțeles a întinde pedepsele edictale în acest articol și la persoanele cari exercită arta moșitului fără autorizare; de aci rezultă că asemenea fapt nu se pedepsește.

Curtea,

Având în vedere că faptul pentru care oponenta este dată judecății consistă în aceea că s'a abătut dela prescripțiunile art. 105 din legea sanitară și astfel s'a făcut pasibilă de penalitatea prescrisă de art. 175 din aceeași lege, prin faptul că exercită, în mod clandestin, arta moșitului;

Considerând că nici un text de lege nu prevede vre-o pedeapsă pentru persoanele ce exercitează arta moșitului fără autorizațiunea Ministerului de interne, prescrisă de art. 105 din legea sanitară;

Că, în adevăr, deși legiuitorul prin sus citatul articol prevede că nimeni nu poate exercita medicina, medicina veterinară, chirurgia, dentică, farmacia și arta moșitului, fără autorizațiunea Ministerului de interne însă când a fost vorba să sancționeze aceste prohibițiuni prin art. 113 din zisa lege, nu a înțeles a întinde pedepsele edictale prin acest articol și la persoanele cari exercitează arta moșitului, intru cât prin el nu prevede și pe moașe;

Considerând că nici pedeapsa prevăzută de art. 175 din citata lege, nu se poate aplica acelor cari exercitează arta moșitului fără ca să aibă diploma sau permisiunea Ministerului de interne, fiindcă acest articol, nu această are în vedere; din contră, el prevede pedepse pentru aceia care îndeplinesc profesiunea ce au în altfel de cum prescrie legea în interesul higienei și salubrității publice, pedepsind în același timp și pe funcționarii cari sunt obligați de a priveghea ca dispozițiunile prescrise de lege în interesul higienei și salubrității publice să fie observate și de dănsii, neglijează a-și face datoria și din cauza aceasta se comit contravențiunii la aceste dispozițiuni, fără a fi pedepsite;

Că dar, intru cât nici un text din legea sanitară nu prevede vre-o pedeapsă pentru persoanele ce exercitează arta moșitului, fără autorizațiunea prescrisă de art. 105 din zisa lege, Curtea urmează a admite opozițiunea și apelul și prin consecință a achita pe oponentă de contravențiunea ce i se impută conform art. 2 din proc. penală.

Pentru aceste motive, Curtea admite opoziția și apelul, etc.;

(s) C. Niculescu, T. Istrati, T. Rădvan

Grefier (s) Ștefănescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 13 Noembrie 1909

Președenția d-lui N. STERIADE judecător

Iacob Katz cu Compania Internațională de vagoane cu paturi și Direcția Generală a C. F. R.

Sentiința No. 648

Competința tribunalului comercial. — Acțiune derivând dintr'un fapt de comerț. — Competința tribunalului comercial de a-l judeca. — (Art. 890 și 893 din codul comercial).

Conform dispozițiunilor art. 890 și 893 din codul comercial, aparține jurisdicțiunii comerciale a judeca toate contestațiunile relative la fapte de comerț între orice persoane, chiar dacă actul este comercial numai pentru una din părți.

Astfel, cererea făcută de un pasager în contra Companiei vagoanelor de dormit de a-i repara prejudiciul ce i-a cauzat atât Direcția Căilor Ferate cât și Compania prin sustragerea a mai multor obiecte și bani din cabina unui vagon cu paturi, aparține jurisdicțiunii comerciale, și se judecă de tribunalul comercial.

Tribunalul.

Asupra apelului făcut de Iacob Katz în contra cărții de judecată cu No. 641/909 a Jud. ocol. 6 Buc., prin care i se respinge ca nefondată acțiunea ce intentase în contra Direcțiunii G-lă a C. F. R. și a Companiei de vagoane cu paturi, pentru plata sumei de lei 1490 ce ar reprezenta valoarea numerariului și a obiectelor ce reclamantul pretinde că avea asupra sa și cari s'au sustras în noaptea de 8 spre 9 Ianuarie 1909, pe când dormea într'unul din compartimentele vagon de dormit, unde luase loc cu ocazia călătoriei ce făcea pe linia Buc.-Vârciorova, și pentru care sustragere d-sa face responsabil pe Direcția C. F. R. și Compania de vagoane cu paturi;

Având în vedere actele ce compun dosarul cauzei precum și concluziunile părților;

Având în vedere că intimații ridică incidentul de incompetență acestui tribunal civil de a judeca apelul de față, de oarece reclamantul întemeindu-și pretențiunile sale pe neexecutarea sau reaua executare din partea Direcției C. F. R. și a Companiei de vagoane cu paturi a contractului de transport pe căile ferate intervenit între el și numiții intimați; și cum contractul de transport este prin excelență un act de comerț, pentru transarea dificultăților ce ar izvoră dintr'ansul, nu sunt competente decât tribunalele comerciale;

Având în vedere că este stabilit, că între apelant și intimați a intervenit un contract de transport; că conform art. 3 alin. III din codul com., legea consideră ca fapt de comerț întreprinderile de transporturi de persoane sau lucruri pe apă sau uscat;

Considerând că conform dispozițiunilor art. 890 și 893 din codul com., aparține jurisdicțiunii comerciale a judeca toate contestațiunile relative la fapte de comerț între orice persoane; că chiar dacă actul este comercial numai pentru una din părți, acțiunile ce deriv dintr'ansul sunt tot de competența jurisdicțiunii comerciale;

Având în vedere că generalitatea termenilor întrebunțați de legiuitor în sus citatele articole permit de a întinde competența tribunalelor comerciale la toate pretențiunile de daune rezultate cu ocazia unui fapt de comerț, fie că ele se cer pe baza unui contract or quasi-contract sau quasi-delicte survenit între părți, cu ocazia actului de comerț în împrejurările prevăzute de art. 896 și urm. din codul civil;

Având în vedere că în speță Iacob Katz, prin apelul de față, tinde să i se repare prejudiciul ce i s'a cauzat de către Direcția C. F. R. și Compania de vagoane cu paturi cu ocazia faptului lor de transport, prin sustragerea obiectelor și a numerariului în valoare de 1490 lei ce o avea cu dănsul sustragere ce s'a putut face numai din neglijența personalului intimaților, însărcinat cu paza;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 890 și 893 din codul com., daunele ce se pretind din cauza unui fapt de comerț, indiferent de unde izvorăsc, se judecă de Tribunalul comercial;

Că dar, așa fiind, incidentul este fondat și cată a fi admis;

Pentru aceste motive redactate de dl magistrat-stațiar C. Tatovici, admite incidentul, etc.

(ss) Steriade; C. C. Bossie.

Grefier (s) N. Sorandi

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiința de la 22 Iunie 1910

Președinția d-lui I. G. MANU, jude de ședință

Jacob Katz cu Compania Internațională de vagoane cu paturi și Direcția Generală a C. F. R.

Sentința No. 732

Contract de transport — Compania de vagoane cu paturi. — Dacă ea poate fi făcută responsabilă de bagajele călătorului căruia i-a închiriază cabina. — (Art. 1473 și 1475 din codul civil și 431 din codul comercial).

Compania de vagoane cu paturi ne având decât obligațiunile impuse transportului prin art. 1473 și 1475 din codul civil și 431 din codul comercial, adică răspunderea lucrurilor încredințate ei, ca atare nu poate fi făcută răspunzătoare de bagajele călătorului căruia i-a închiriat cabina, intru cât situațiunea unii asemenea călător nu poate fi asimilată cu a celuiia dintr'un hotel.

Pe ziua de 15 Iunie a. c., fiind fixat termenul pentru ceretarea apelului făcut de Iacob Katz, apel care a mai fost ceretată de tribunal în ședința de la 6 Maiu a. c., când invindându-se divergență de păreri între d-nii judecători ce au compus atunci tribunalul, s'a dispus punerea afacerii din nou pe rol și azi, completându-se tribunalul cu trei domni judecători, la apelul nominal s'au prezentat apelantul Iacob Katz, care a declarat pe d-l avocat Em. Dan, intimata Compania de vagoane cu paturi prin d-l avocat Vilacros și intimata Direcțiunea Generală a C. F. R., prin d-l avocat Maniu.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Iacob Katz în contra cărții de judecată No. 641/909 a Judecătoriei Ocolului VI București, prin care i s'a respins acțiunea introdusă prin petiția înregistrată la No. 917/909, contra Companiei Internaționale de vagoane cu paturi și Direcțiunei Generale a C. F. R.;

Având în vedere că acest apel este venit prin declinare de competență de la secția III-a;

Având în vedere că prin zisa acțiune, apelantul a cerut intimaiilor, să-i plătească suma de 1490 lei, reprezentând valoarea numerarului de 850 lei și a obiectelor compuse din un ceasornic cu dublu lanț de aur, una geantă de piele, conținând diferite lengerii și una pereche de chei de la casa de fier, ce i-au fost sustrate din compartimentul vagonului cu paturi cu ocazia unei călătorii făcute de apelant;

Având în vedere concluziunile părților și actele din dosar;

Având în vedere că din probele aduse în fața judecătoriei și înaintea tribunalului, se constată în fapt că: într-o noapte din luna Ianuarie 1909, între stațiunile Pârvu-Costești, orele trei despre ziua, s'a găsit în cu-luarul vagonului de dormit, pe când trenul era în mișcare, un morman de haine, pe partea de la căpătâiul vagonului, haine cari după o carte poștală găsită în ele, s'au recunoscut a fi ale apelantului, ce se găsea ocupând un loc într-o cabină din acel vagon; că așa de la cabină nu s'a găsit încuiată și că apelantul anunțat și-a recunoscut hainele și a spus că a avut într'un portofoliu opt sute lei în hârtii și trei polițe; că portofoliul s'a găsit în buzunarul hainei la local lui și în el s'a găsit o hârtie de douăzeci lei și trei polițe; că apelantul s'a mai plâns că-i lipsește portmononul cu douăzeci și cinci lei în argint, ceasornicul de aur cu lanțul tot de aur în două părți, precum și cheile de la casa de fier și o geantă de piele;

Având în vedere, în drept, că apelantul își motivează acțiunea în contra Companiei de vagoane cu paturi pe dispozițiunile art. 1623 și 1624 din codul civil, susținând că datorile Companiei derivând din contractul intervenit între ea și apelant, prin faptul închirierei

unui loc în cabina vagonului de dormit, trebuie asimilate cu datorile hangului, care răspunde ca depozitar de toate lucrurile în localul său de către călător;

Având în vedere că răspunderea hangului care se infinde nu numai asupra faptelor sale sau ale posesorilor din serviciul lui, ci și asupra faptelor străinilor cari ar fi comis un furt sau o stricăciune lucrurilor călătorilor, chiar nefredințate lui, constituie o răspundere cu totul excepțională, justificată prin încrederea ce trebuia să o aibă călătorul că lucrurile sale vor fi susepse, în domiciliul vremelnice ce este obligat a și-l alege, unei paze tot atât de stricte ca în propria lui casă și prin obligațiunea ce trebuie să și-o impună din această cauză oteleiilor de a exercita prin personalul său o privitygere în tot momentul asupra acelor lucruri;

Că o asemenea răspundere, din cauza caracterului său exorbitant, nu poate fi întinsă prin analogie la persoane cari nu se aseamănă în mod esențial cu hangul;

Având în vedere că cel care călătorește în vagonul cu paturi, pe lângă contractul său de transport, pe căile ferate, reprezintă prin biletul său de călătorie, încheie un contract anex cu Compania de vagoane de dormit, al cărui caracter nu este de a-i procura o locuință, ci de a-i da dintr'un vehicul destinat a-l transporta, dintr'un loc în altul, un confort pe care nu-l găsește în vagoanele ordinare;

Că dacă călătorul are facultatea de a se izola într-o cabină și de a se servi de un pat, aceasta nu constituie decât un accesoriu al principalei obligațiuni a Companiei de vagoane cu paturi, de a transporta pe călător pe osiile și roatele ei, cu ajutorul forței motrice furnizată de Direcțiunea C. F. R.;

Că călătorul din vagonul de dormit nepărăsind trenul decât odată cu bagajele lui, are posibilitatea de a le supraveghea, lucru ce oteient unui otel nu poate, din cauza afacerilor ce-l cheamă în afară de otel;

Că de altă parte, agenții Companiei de vagoane cu paturi, nu pot exercita aceiași pază ca personalul oteleiilor, intru cât vagoanele lor pot fi traversate de ceilalți călători ai trenului, fără ca ei să poată fi opriiți, pe când portarul oteleiului, poate opri pe orice străin de a păși pragul oteleiului;

Că situațiunea călătorului din vagon nu poate dar să fie asimilată cu a celui din otel; că el trebuie să și ia singur măsurile de pază asupra lucrurilor sale. Compania de vagoane cu paturi neavând decât obligațiunile impuse transportului prin art. 1473 și 1475 din codul civil și 431 din codul comercial, adică răspunderea lucrurilor încredințate ei, ceea ce nu este cazul în speță;

Având în vedere dar că acțiunea intentată de I. Katz, contra Companiei de vagoane cu paturi este nefondată, în drept, și că bine dar a fost respinsă la prima instanță și apelul cată dar a fi respins;

Având în vedere și motivele de fapt invocate de judecătorul de ocol, pe cari tribunalul găsiindu-le întemeiate și-le însușește;

Având în vedere că acțiunea este cu atât mai mult nefondată față de Direcțiunea C. F. R. față de care nu se dovedeste cea mai mică culpă și care opune reclamantului un regulament formal, scutindu-l de orice răspundere relativă la bagajele cu mâna ale călătorilor și că apelul cată dar a fi respins și din acest punct de vedere;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător I. Manu, tribunalul respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) I. G. Manu; L. Ștefănescu; N. Comnen.

Grețler, (s) L. Văleanu.

Itată și părerea osebită a d-lui judecător Ionescu-Dolj, când s'a făcut divergența dela 6 Maiu 1910:

Subsemnatul judecător, difer de opiniunea colegului meu L. Ștefănescu și sunt de părere a se admite în parte apelul și a se reforma cartea de judecată apelată, numai în ceea ce privește Compania de wagons-lits;

Motivul este pentru că cred că natura contractului intervenit între un voiajor ce voiajează în vagoanele Companiei de wagons-lits și Companie nu poate fi aceea a unui contract de transport, reglementat de art. 1473 și urm. din codul civil și § 28 alin. 1 din regulamentul căilor ferate române, ci aceea a unui contract special (sui generis) ce are foarte multă analogie și asemănare cu contractul de otelărie și în care responsabilitățile trebuiesc stabilite după disp. art. 1623 din codul civil;

În adevăr, ceea ce determină pe un voiajor a călători pe lângă biletul de tren și un bilet pentru wagons-lits și a plăti o sumă în plus, motivul nu e dorința de a voiaja, căci pentru aceasta ar fi suficienți numai biletul căilor ferate, ci dorința de a se odihni, de a dormi, etc., etc., iar pe de altă parte, faptul că Compania-i pune la dispoziția voiajorului un compartiment singur sau cu altul în care el poate fi «logé, nourri et servi» ca și la otel, contractul care se leagă între aceste două părți întrunesc toate caracterile contractului de otelărie. Dar, nici într'un caz, contractul nu poate fi un contract de transport, căci Compania de wagons-lits nu are nici mașini, nici linii ferate spre a transporta, ci și ea singură e transportată de căile ferate cu care are convenție, spre a i se permite să-și lege vagoanele cu paturi și restaurant la anumite trenuri de persoane și pe anumite distanțe;

De asemenea, cred că nu se poate susține că ar fi vorba de un singur contract care intervine de o parte între voiajor și de altă parte între Direcțiunea căilor ferate române și Compania de wagons-lits, căci din convenția intervenită între Direcția căilor ferate și Compania de wagons-lits, nu rezultă aceasta; apoi faptele dezminț acest mod de a vedea, căci voiajorul care voiajează în vagoanele Companiei de wagons-lits trebuie să-și ia un bilet aparte, la sediul Companiei de wagons-lits, etc., așa că nu poate să rezulte aceiași legătură juridică și deci același contract din fapte diferite, petrecute în timpuri diferite și între persoane diferite;

Iată pentru ce cred, că între un voiajor, care voiajează în wagons-lits și între Compania de wagons-lits și între Direcția căilor ferate române, intervin două contracte diferite, dintre cari cel intervenit între voiajor și Direcțiunea căilor ferate e un contract obișnuit de transport, iar cel intervenit între voiajor și Compania de wagons-lits, e un contract de otelărie și în consecință, conform art. 1623 din codul civil, Compania de wagons-lits, răspunde de lucrurile depuse de voiajor în compartimente, fiind un depozit necesar, precum și de furturile săvârșite în vagoanele Companiei și a căror victime au fost voiajorii;

În afară de aceasta, în speță, culpa și deci răspunderea Companiei de wagons-lits, rezultă și din faptul prepusului său, conductorul vagonului de dormit, care, în timpul nopții, când s'a întâmplat furtul, a fost găsit dormind, de către șeful de tren (vezi depoziția șefului de tren);

Cât pentru stabilirea valorii lucrurilor furate, dovada rămâne în sarcina voiajorului, care va putea dovedi cu tot felul de mijloace legale;

În sensul părerii noastre; doctrina germană reprezentată prin *Plank*, tom. III, § 701 și *Fuld*, în jurnalul judiciar german din 1900, § 227, și alții;

În sens contrar: Trib. Sena din 14 Mai 1892; Trib. Nice din 9 Februarie 92; Casația franceză din 3 Februarie 96, precum și Casația germană din 17 Ianuarie 1907.

Judecător, (s) J. Jonescu-Dolj.

JUDECĂTORIA OCOLULUI VI BUCUREȘTI

Audiența de la 28 Aprilie 1909

Iacob Katz cu Compania Internațională de vagoane cu paturi și Direcția Generală a C. F. R.

— Cartea de judecată civilă No. 641 —

Contract de transport. — Compania de vagoane cu paturi. — Dacă ea poate fi făcută responsabilă de ba-

gajele călătorului căruia-i închiriază cabina. — (Art. 1473 și 1475 din codul civil și 431 din codul comercial).

Responsabilitatea Companiei de vagoane cu paturi nu se poate întinde decât asupra banilor și lucrurilor prețioase ce le-au fost încredințate lor și declarate ca atare, și deci, nu poate fi făcută răspunzătoare de bagajele călătorului căruia i-a închiriat cabina.

S'a ascultat din partea reclamantului Iacob Catz d-l avocat Em. Dan; din partea părții Direcția C. F. R. d-l avocat Gr. V. Maniu; iar din partea celeilalte părți Compania Internațională de vagoane cu patri d-l avocat Amedeu Lăzărescu.

Judecata,

Având în vedere că din depozițiunile martorilor Niță Ionescu și Gustav Cațana, propuși de reclamant și audiați în ședința de la 28 Aprilie sub jurământ, conform art. 196 din proced. civilă, se constată că într-o noapte din luna Ianuarie 1909, între stațiunile Pârnu-Costești, pe la orele trei despre ziună, s'a găsit în culuarul vagonului de dormit pe când trenul era în mișcare, un morman de haine, pe partea de la capătul vagonului, haine, cari după o carte postală găsită în ele, s'au recunoscut a fi ale reclamantului, ce se găsea ocupând un loc într'o cabină din acel vagon; că așa de la acea cabină nu s'a găsit încuriată și că reclamantul anunțat și-a recunoscut hainele și a spus că a avut într'un portofoliu opt sute lei în hârtii și trei polițe; că portofoliul s'a găsit în buzunarul hainei la locul lui și în el s'a găsit o hârtie de douăzeci lei și trei polițe; că reclamantul s'a mai plâns că-i lipsește portmoneul cu douăzeci și cinci lei în argint, ceasornicul de aur cu lanțul tot de aur în două părți, precum cheile de la o casă de fier și o geantă de piele;

Având în vedere că reclamantul în dovedirea faptului că i s'au sustras banii și obiectele arătate prin petițiunea introductivă se întemeiază pe prezumțiunea de sinceritatea afirmațiilor sale ce rezultă din cele 13 chitanțe și scrisoarea ce a prezentat în instanță constatatoare că face comerț însemnat cu rămători făcând plăți de zeci de mii lei și cere spre complectarea probei, jurământul supletoriu;

Având în vedere că în ce privește responsabilitatea părților, reclamantul se întemeiază pe dispozițiile art. 1473 și urm., combinat cu art. 1623 și urm. din codul civil;

Având în vedere că în ce privește responsabilitatea părților cărașe, ea nu se poate întinde decât asupra banilor și lucrurilor prețioase ce le-au fost încredințate lor și declarate ca atare (art. 1473 partea finală, combinat cu art. 1623 din codul civil și 431 din codul comercial);

Având în vedere că în speță, reclamantul n'a încredințat, nici n'a declarat, fie prepușilor Direcției Generale a C. F. R., fie prepusului Companiei Internaționale de vagoane cu paturi, sumele de bani și lucrurile prețioase ce a avut asupra sa;

Că în afară de aceasta, reclamantul s'a arătat în această împrejurare de o mare neglijență prin faptul că nu și-a încuriat așa cabinile sale și apoi că, desbrăcându-se de haine și-a lăsat în ele sumele de bani ce pretinde că a avut asupra sa, ca și ceasornicul cu lanțul lui de aur, pe când o elementară precauțiune i-ar fi impus să și-le țină la dânsul sau sub căpătâi, ceea ce ar fi evitat cu siguranță sustragerea pretinsă;

Având în vedere că în aceste condițiuni, părțile nu pot fi responsabile de pierderea pretinsă de reclamant prin sustragerea ce reclamnă, întru cât, dacă s'a întâmplat, aceasta se datorește lipsei de sub pază;

Că, în afară de asta, nici sustragerea nu este dovedită suficient, căci este puțin admisibil ca furul să fi lăsat portofoliul reclamantului la locul lui și încă cu o hârtie de douăzeci lei, și să-i fi luat cheile de la casa de fier; deci, jurământul supletoriu cerut, pe lângă că

nu este admisibil dar de nici o utilitate, căci față cu nereposabilitatea părților, din motivele mai sus arătate, acest jurământ ar fi și neconcludent; că așa fiind acțiunea de față cată a se respinge ca nefundată;

Pentru aceste motive și pe temeiul art. 1169 din cod. civil și 93 din legea judecătorilor de ocoale, judecata respinge ca nefundată acțiunea, etc.

Judecător, (s) Dardanian Niculescu.

Observație. — Soluția admisă de majoritatea Tribun. Ilfov, cu privire la responsabilitatea Companiei internaționale a vagoanelor de dormit (*wagons-lits*), este consacrată de jurisprudența străină și de doctrină. Vezi în acest sens, Trib. Paris și Nizza, Sirey, 92. 2. 156; Sirey, 93. 2. 107; D. P. 93. 2. 179 și 587; Baudry et Wahl, *Dépôt*, 1246; T. Hue, X, 405, p. 559; Planiol, nota în D. P. 1905. 2. 185; D. Alexandresco, tom. V, p. 534, *ad notam, in fine*; tom. IX, p. 278, nota 4 și tom. X, p. 55, text și nota 4, dela care s'a imprumutat citațiile de mai sus. (N. R.)

JUDEGATORIA RURALA OCOL. II VASLUI

Audiența dela 14 Ianie 1910

Maria Mistreț cu Th. Căpitanu

Posesiune precară. — Dovada cu martori. — Inadmisibilitatea ei.

Dovada cu martori nu poate fi admisă pentru a se proba viciul posesiunii, anume că se posedă pentru altul, căci această posesiune rezultând dintr'o convențiune, care-i un fapt juridic, trebuie dovedită cu act scris.

Judecata,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea acțiunii, posesiunea părțului fiind precară, ca administrator ai averii dotale;

Având în vedere că acest incident se bazează pe depunerile martorilor ascultați la constatarea locală, efectuată pentru stabilirea identității termenului în litigiu, când într'adevăr martorii arată că părțul T. C. posedă pământul de la căsătoria lui, și că mai înainte era al soarelui său;

Având în vedere că chestiunea dacă posesiunea pe care o exercită părțul este precară și anume în calitate de administrator al averii dotale sau ca proprietar, nu este o chestiune de fapt sau materială, ci un fapt juridic rezultând dintr'o convențiune, care în speță mai mult este chiar un contract solemn, conform art. 1228 din codul civil, la care lipsind verina din condițiunile de formă cerute de lege, convenția matrimonială devine nulă;

Având în vedere că părțul T. C. neprezentând actul dotal în instanță, de oarec susține că nu i s'a făcut la căsătorie act scris, incidentul urmează a fi respins ca nefondat;

Pentru aceste motive.

Judecător (s) D. C. Zaharia

O MODIFICARE NECESARA

S'a observat că de când s'a pus în aplicare noua lege a judecătorilor de pace, apelurile penale la tribunale au sporit atât de mult, în cât

este nevoie a se fixa termene lungi chiar de câte 6—7 luni, de și zilnic sunt sorocite câte 40—50 de procese.

Dacă cele mai multe afaceri penale sunt destul de importante, unde dreptul de apel este absolut necesar, sunt însă și de acelea cari s'ar putea termina la prima instanță, cum sunt procesele de *insulte*, la cari nu s'ar fi aplicat ca pedeapsă închisoarea și chiar acelea pentru *loviri simple*, la cari pedeapsa aplicată ar fi numai o amendă până la o sumă oarecare mai mică, de exemplu până la 50 lei.

Se știe că aceste procese sunt foarte numeroase, mai ales la țară, și că pedepsele aplicate sunt de obicei amenzele mici, pe cari le confirmă și tribunalele în apel, astfel în cât se împovărează zadarnic lucrările tribunalelor și se amână executarea pedepsei aplicate la judecătorie, amânare care pentru unii, este de multe ori scopul principal al declarării apelului.

Dacă aceste procese se vor judeca în ultimă instanță la judecătorie, și li se va reda dreptul de opoziție, cred că lucrările tribunalelor se vor mai ușura, scurtându-se termenele la procesele celelalte, cari sunt mai importante. Acesta a fost chiar scopul principal pentru care s'a mărit penința judecătorului de ocol prin noua lege, dându-i-se în ultimă instanță a renzi destul de mari prin art. 51 l. j. o. prin urmare cu atât mai mult se poate face același lucru și cu amenzele mai mici cari ar fi pronunțate în procesele de *insulte* și *loviri simple*.

D. C. Zaharia

Judecător-Vaslui

A apărut: Judecătorul de ocol ca ofițer de poliție judiciară (legea din 28 Decembrie 1907, pusă în aplicare la 1 Maiu 1908), de d-l *Iulian Teodorescu*, profesor de drept penal, procedura civilă și criminală pe lângă Facultatea de Drept din Iași, magistrat.

Tipărindu-se un număr foarte restrâns de exemplare, amatorii îl vor comandă de urgență.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, fără a mai aștepta înecunoștințări cari sunt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mâna înecatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului înecator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu stampila: CURIERUL JUDICIAR.

LOC MARE (Centru) lângă Palatul Justiției cu fațada în calea Rahovei 24 și pe str. Artei 5, se vinde în 2—4 loturi, după dorință. Avantajos pentru d-nii avocați, magistrați și comercianți. Amatorii se vor adresa d-lui Codreanu, la acest ziar.